

Джузепе Верди

Аида

Аида: „Тамо, у нетакнутим шумама, од цветова
мирисним, у блаженом заносу на свет ћемо
заборавити.“

Радамес: „Небеска Аида, божанско створење,
овенчана тајанственом светлошћу и цвећем, мисли
мојих краљица си ти, мога живота си једини сјај.“

**Данијела Јовановић и
Стеван Каранац**
фото: Владимир Величковић

Ћузепе Верди (*Giuseppe Verdi*)

АИДА

ојера у четири чина (седам слика)

Либрето: Антонио Гисланцони (*Antonio Ghislanzoni*)

Диригент: **Андреа СОЛИНАС**, к.г. (Италија)

Редитељ: **Александар НИКОЛИЋ**, к.г. (Београд)

Кореограф: **Александар ИЛИЋ**, к.г. (Београд)

Сценограф: **Томислав ШАРАБА**

Костимограф: **Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ**

Хор припремила: **Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ**

Лица:

Краљ Еџипта: **Небојша БАБИЋ / Страхинја ЋОКИЋ**

Амнерис, њејова ћерка: **Вишња РАДОСАВ / Јелена КОНЧАР / Виолета СРЕЋКОВИЋ**

Аида, робинја: **Соња ШАРИЋ**, к.г. / **Данијела ЈОВАНОВИЋ**

Радамес, еџипатски војсковођа: **Стеван КАРАНАЦ**, к.г. / **Александар Саша ПЕТРОВИЋ**

Рамфис, еџипатски просветитељ: **Рикардо ЦАНЕЛАТО**, к.г. (*Riccardo Zanelatto*) / **Горан КРНЕТА**

Амонасро, еџипатски краљ, отац Аидин: **Жељко Р. АНДРИЋ / Васа СТАЈКИЋ**

Гласник: **Игор КСИОНЖИК / Стеван КАРАНАЦ**, к.г.

Светитељица: **Маја АНДРИЋ / Марија МИТИЋ ВАСИЋ / Наташа ТАСИЋ КНЕЖЕВИЋ**

*Светитељници, светитељице, војсковође, војници, еџипатско робље, еџипатски народ
Долађа се у Мемфису и Теби у доба владавине фараона.*

Учествују Хор, Оркестар и Балет СНП-а

Балет: Соло: Катарина КЉАЈИЋ, Самјуел БИШОП

Верица Козарев Клариф, Надежда Салак, Весна Бишоп, Мина Радовић, Марија Трифуновић, Милица Јелић, Јелена Дангузов, Милана Самарџић, Катарина Зец, Олга Врбашки, Миња Јокановић, Рајна Ремовић, Ивана Трпчевић, Ћулио Милите, Бојан Раднов, Зоран Трифуновић, Александар Бечварди, Марко Иван, Александар Ћурђевић, Иван Салонски, Никола Стаменовић (Теодора Шпер, Тома Крижнар)

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов
Асистент редитеља: Катарина Матеовић Тасић
Корепетитор и вокални педагог: Андреа Солинас
Корепетитори: Ђовани Курели (*Giovanni Curreli*), Страхиња Ђокић
Корепетитор Хора: Немања Штеванов; Мали хор припремио: Јован Пејић
Инспицијенти: Тања Цвијић, Сања Миланов; Суфлери: Санела Митровић, Александра Мајтан
Превод за титл: Иван Свирчевић

Асистент кореографа: Мојца Мајцен; Репетитор Балета: Бранка Глигорић

Вајарски радови: Миливоје Жарковић, Иван Киш, Душко Рамаји, Немања Вучетић
Мајстор светла: Тихомир Бороја; Асистент сценографа: Никола Сенковић, Нада Даниловац
Асистент костимографа: Миња Давидовић; Израда накита и оглавља: Јања Пађен

Статисти: Владислав Шегуљев, Стефан Микан, Мирослав Стојиљковић, Теодор Вучуровић,
Марко Мићић, Лука Станковић, Марко Тојагић, Марко Несторовић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.
Представа траје: око три сата, са једном паузом (после II чина)

Праизведба: 24. децембра 1871, Каиро

Премијера: 15. септембра 2021, Петроварадинска тврђава, 19.30

Премијера у СНП-у: 18. септембра 2021, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00

Захваљујемо: Министарству културе и информисања Србије, Покрајинском секретаријату за културу, информисање и односе с верским заједницама, Граду Новом Саду, НП из Београда на уступању костима који су коришћени на премијери и првој репризи ове оперске продукције за хорски ансамбл, Београдском сајму, ДДОР-у, Коњичком клубу „Букефал“ из Петроварадина, Војсци Србије, Студију Берар, Zoom media, Дому здравља Нови Сад, ЈКП Градско зеленило, ЈКП Чистоћа, ЈКП Циклонизација, Заводу за заштиту споменика, Спенсу, Меркатору, Кареу, Пуберају, Новосадском сајаму и ЈКП Паркинг сервису.

Верди и `Невеста Нила`

Ђузепе Верди

познатом париском позоришном писцу, либретисти и директору Опере Комик, тежак задатак - да приволи Вердија на примање поруџбине. Ди Локл, прилажући Вердију неколико либрета, предлаже и синопсис приче о „Невести Нила“ француског египтолога Огиста Маријета, који је за своје заслуге на проучавању древног Египта добио почасну титулу. Верди, одушевљен Маријетовим текстом, пристаје на поруџбину и на његов изричит захтев, либрето се пише на италијанском, а задатак писања стихова поверава песнику, писцу, новинару, бившем певачу, Антонију Гисланџонију. У доба стварања *Auge* већ се прилично знало о старом Египту, његовом друштвеном уређењу, обичајима, историји, тако да и Верди обилази музеје и пажљиво проучава до чега је могао доћи.

Једна од најспектакуларнијих Вердијевих опера, и монументално и интимистичко, *Auge* је дело у четири чина са радњом која је смештена у Египат у доба фараона. Када ју је написао 1870, Ђузепе Верди (1813–1901) је и даље један од најтраженијих композитора. Како би прославио отварање Опере у Каиру, Исмаил-паша, египатски кедив¹, наручује од најтраженијег да напише оперу... Ипак, Кедивска опера је званично отворена Вердијевим *Риолејом*, 1. новембра 1869, две недеље пре отварања Суецког канала. „После отварања нове зграде требало је нечим показати свету некадашњу величину египатског царства, и ништа није природније него наручивање нове опере са сижеом из славне древне историје земље, у којој би значај, моћ и величина Египта били достојно приказани“ (Константин Винавер, *Вердијева Auge*).

Исмаил-паша поверава Камију ди Локлу,

Огист Маријет

¹ Службени наслов који је 1867. дат египатском намеснику Исмаил-паши с правом наследства по првородству (одговара статусу поткраља). Тај су наслов задржали и његови наследници све до 1914.

Одржавање премијере, првобитно заказане за јануар 1871, није ишло глатко, премда је музика за *Aigu* била спремна. Прва препрека је Француско-пруски рат (1870-71). Париз је под опсадом па је Огист Маријет, који се бринуо и за дизајн костима и сценографију, остао заглављен у граду. Музичке литературе бележе и да је Маријетова опсесија била да *осићвари реалноси*, јер је сваки елемент проверавао научном строгошћу.

Верди се такође трудио да сценографије и костиме учини аутентичним. Упркос својим добрим намерама, суочавао се с бројним потешкоћама и био је приморан не само да одложи премијеру *Auge* у Каиру, него и премијеру у миланској Скали...

Премијера је коначно одређена за 24. децембар 1871, за отварање Суецког канала. Иако позван, Верди због тегоба пловидбе морем не одлази на премијеру. Усхићење је опште, *Augu* је певала Антонијета Поцони, *Амнерис* Елеонора Гроси, *Рагамес* је Пјетро Монђини, *Рамфис* Пало Медини, *Амонасро* Франческо Стелер. Али то није ништа у поређењу са оним што Верди доживљава током премијере у Милану, 8. фебруара 1872, коју је сматрао правом премијером (*Auga* Тереза Штолиц, *Амнерис* Марија Валдман, *Рагамес* Ђузепе Фанчели, *Рамфис* Ормоадо Мајини, *Амонасро* Франческо Пандолфини). Верди доживљава овације и чак 32 пута га позивају на позорницу... и прима палицу од слоноваче украшену дијамантском звездом, са именом Аида, у рубинима и драгом камењу.

Исте године *Auga* осваја Парму, Падову, Напуљ, Њујорк 1873. и Берлин 1874, а касније и Беч, Париз, Мадрид, Лондон. У Маријинском театру се приказује 1877. Југословенска премијера је 1881. у Загребу, у Београду 1. маја 1925.

Једна је од првих опера на отвореном, а права прекретница долази 1913, прве године фестивала Арена у Верони, када је *Auga* постављена у част обележавања стогодишњице рођења Ђузепе Вердија. Од тада је у Арени изведена више од 500 пута. *Auga* се изводила и у другим окружењима и увек изузетно свечано: између древних пирамида у Гизи (од 1912), у термама Каракале у Риму (од касних 1930-их), у Римском позоришту Оранж (од 1936), на стадионима (Париз, Шангај), за отварање концертних дворана... И већ 150 година од првог извођења у Каиру, *Auga* влада оперским светом.

Аутограф Ђузепе Вердија

Из Вердијевог писма, о стварању Тријумфалне сцене

„Од Вашег одласка радио сам само на маршу, који је врло дуг, и показује јаку рашчлањеност: улазак Краља са дворјанима, Амнерис, свештеници; напев народа и жена; још један хор свештеника; улазак војске са свим ратним планом; играчице које носе свете посуде и драгоцености; игра харемских робинја, најзад, Радамес са целим батакланом – и све то постаје један комад, наиме марш.“

Балетски ансамбл
генерална проба, Петроварадинска тврђава

Реч диригента:

АИДА – ПРИВИЛЕГИЈА И ОДГОВОРНОСТ

У раскошном репертоару италијанске опере Ђузепе Верди спада међу највеће представнике 19. века. Поред тога што је био школован и префињен музичар (иако се и данас овај италијански композитор у неким земљама изван Алпа сматра незграпним и необразованим), имао је изнад свега и велику драматуршку сензибилност. У Вердијевој музици свака боја и динамичка напетост прате ток либрета и свако наглашавање у партитури појачава значење. Коришћење правилне инструментације доприноси вештој употреби музичких пауза, омогућавајући слушаоцу бољу интерпретацију драме.

Дириговати Вердија је за мене привилегија, али и велика одговорност, посебно таквог наслова као што је *Aida*. Први пут сам партитуру *Aida* отворио 2014. године, када сам био пијаниста у Арени у Верони и од тада сам имао среће да радим са сјајним диригентима и оперским певачима којима много дугујем.

Опера *Aida* се сматра највеличанственијим делом са импресивним бројем уметника који учествују у изведби. Замислите само сцену тријумфа у II чину у којој се, на сцени, налази комплетан хор, део оркестра иза бине и балетски ансамбл, а да не говоримо о великом оркестру у „рупи“, са два харфама и свим дувачима. У традиционалном извођењу учествује најмање две стотине уметника. *Aida* следи особен облик велике опере подељене у четири чина, с балетом који се појављује у средини представе, што је типично за тадашњи париски укус. Композитор је најпре написао много дужу симфонију која је трајала око осам минута, али већ током првих оркестарских проба у Египту није имала много успеха, те је одлучено да се изводи краћа верзија. *Aida* је међу последњим делима које је композитор из Бусета написао. Компонована је после опере *Дон Карлос* и примећујемо повратак једноставности форме и музичког материјала. Занимљиво је да је Верди успео да доследно прикаже египатски дух (једну од тема изводи обоа током арије Аиде), а да никада није крочио у земљу фараона.

Дело је у целом свету постало познато захваљујући сцени тријумфа, чувеној теми египатских труба, али, по мом мишљењу, има заиста и занимљивијих тема. На пример, прва тема, поверена соло виолинама, јесте тема главне јунакиње Аиде, која воли, али у исто време и пати. Следи пратећа и мрачнија тема, поверена виолончелима, коју затим изводи хор

свештеника. Већ од првих нота уочава се да је Верди у само неколико тактова, користећи врло мало инструмената, настојао да дâ снажан звучни печат. Примећујемо многе делове у којима је Верди оркестру посебно написао „ппп“ или чак „пппп“, знајући да би у супротном музичари свирали прегласно. Додају ми се дуети, међу којима је дует Аиде и Амонасра у III чину и усклађеност хора и солиста у финалу II чина, којим се достиже врхунац целокупног дела. Не смемо заборавити финале које изводи неколико виолина, чиме се враћамо почетном прелудијуму, додајући хор пијанисиму, све до кратког акорда харфе којим дело завршава.

Након *Риолети* и *Фаусџа* (2019), *Аида* је трећа премијера којом дебитујем у СНП-у. Част ми је што поново диригујем у овом театру, у којем се осећам као код куће.

Андреа СОЛИНАС

Превела с италијанског
Јелена Лагатор

Јелена Кончар

Из либрета

I чин. 1. слика: Дворана у палати у Мемфису. Првосвештеник Рамфис саопштава Радамесу да се Етиопљани дижу на оружје и да су продрли у Египат. Богиња Изида „дала“ је савет свештенству ко треба да буде изабран за војсковођу египатских трупа у рату против Нубије. Радамес би био срећан да на њега падне тај избор (*Celeste, Aida...*). Амнерис, кћи египатског краља, несрећно је заљубљена у Радамеса. Она наслућује Радамесову тајну: да он воли Аиду. На свечаном пријему код краља, гласник јавља да етиопску војску предводи сам Етиопски краљ Амонасро. Аида, заробљена Етиопљанка и ропкиња код Амнерис не одаје ником да је то њен отац. Краљ објављује да је избор за египатског војсковођу пао на Радамеса. У завршној арији (*Ritorna vincitor!*) Аида осећа сву тежину борбе између љубави према Радамесу и љубави према отаџбини.

2. слика: На свечаном церемонијалу у Вулкановом храму, свештеници уводе Радамеса у дужност војсковође, посвећују оружје за следећу борбу и изводе ритуални плес.

II чин. 3. слика: Дворана у Амнерисиним одајама. Она се припрема за свечан дочек победника Радамеса. Послуживши се лажном изјавом да је Радамес пао на бојном пољу, Амнерис сазна, у разговору са Аидом, да робиња воли Радамеса. У љубавном бесу Амнерис реши да понизи Аиду у очима Радамеса.

4. слика: Један од улаза у Тебу. На великој свечаности, краљ, великодостојници, свештенство и народ дочекује победника Радамеса, етиопску војску и благо поробљених. Краљ позива Амнерис да војсковођу овенча победничким венцем и изјављује да ће Радамесу испунити сваку жељу. Доводе етиопско робље, пред којим ступа Амонасро, етиопски краљ. Аида нехотице ода да јој је то отац. Амонасро ипак превари Египћане како он није краљ и како је етиопски краљ, тобоже пао на бојишту. Амонасро тражи од египатског краља да буде благ и милостан према заробљеницима, али свештеници траже њихову смрт. Најзад, Радамес замоли краља да испуни дату реч и да заробљене пусти на слободу. Рамфис предлаже компромис: да се народ пусти, али да се Амонасро и Аида задрже као таоци. Краљ то прихвата па, да се одужи Радамесу за херојско дело, одлучи да му за награду подари руку Амнерис и краљевски престо. Радамес је, међутим, решио да ни за сâм престо не остави Аиду. Амнерис тријумфује над Аидом, коју је сломио бол.

III чин. 5. слика: Пред Изидиним храмом. Уочи венчања, Амнерис је у храм, где треба целу ноћ да проведе у молитви. Наилази Аида која очекује Радамеса (*O patria mia...*), стрепећи да јој Радамес не каже речи опроштаја, тугује и машта о отаџбини. Али, пре Радамеса долази Амонасро, који, у драматичној сцени, позивајући кћер на дужност према отаџбини, успева да наговори Аиду да од Радамеса сазна којим ће путем египатска војска кренути према Етиопији, како би је тамо из заседе дочекала његова војска. Долази Радамес, љубав га је довела, а кад Аида схвати да само њу воли, једино решење да буду заједно јесте да побегну. После тешке душевне борбе, Радамес пристане да бежи са њом. У последњем тренутку она га упита којим путем треба да крену да би избегли египатске страже. Радамес ода да ће војска проћи кроз теснац код Напате. То је чуо и Амонасро, а Радамес тек сад увиђа да је војничку тајну одао страном владару. Његове издајничке речи чула је и Амнерис, која се појавила пред храмом. Аида и Амонасро беже. Радамес остаје да окаје издају...

IV чин. 6. слика: Дворана у краљевској палати. Амнерис јадикује због тешке Радамесове судбине. Она одлучује да га спасе и успева да се састане с њим. Радамес неће да се брани пред судом и сумња у Амнерис да је припремила Аидино убиство. Амнерис, међутим, изјави да је убијен само Амонасро при бекству, док је Аида остала жива, па ће молити краља да га помилују. Али, Радамес то одбија јер воли Аиду. Свештеници одлазе у храм да суде Радамесу. Амнерис је очајна (*Ohimè!... morir mi sento*). У највећем болу она слуша како Радамесу изричу пресуду: да буде жив закопан испод сводова храма.

7. слика: Унутрашњост Вулкановог храма и Радамесова гробница. Он је жив закопан, али није сам у гробници. Пре него што су га увели, Аида се тајно ту сакрила, предосећајући Радамесову кобну пресуду. Ту, далеко од сваког смртног погледа, дочекавши ипак један час среће за који је увек била спремна и свој живот да да, умире у његовом загрљају...

Из Речи редитеља:

АИДА И РАДАМЕС ИДУ У НОВИ СВЕТ

Аида је комплексно дело, вишеслојно, дубоко. Једна од тема је судбина харизматичног лидера који је спреман да се жртвује за заједницу. Бавимо се тражењем оптимизма, снаге и храбрости у себи самима, истражујемо од које тачке безнађе прети да нас преплави, а од које тачке је негативна заједница та која може да нас сломи. Бавимо се сукобима две елите и пепелом који из тог сукоба остаје. Тема сукоба и није нова, она се хиљадама година понавља у уметности, и мораћемо да се њоме бавимо докле год, као људска врста, нисмо превазишли тај проблем. Док се последњи рат не заврши, морамо да се бавимо том темом.

**Соња Шарић и
Стеван Каранац**

То је једна од највећих колективних траума и патњи. Можда је бесмисао сукоба најбоље видљив у операма. Рат који се одвија између Египта и Етиопије у *Aida* беснео је пре три хиљаде година, толико давно да нам он данас ништа не значи да бисмо уопште разумели његове поводе, осим што су у сукобљеним странама једни представљени као бело-златни, а други црвено-црни. Међутим, не смемо заборавити једну важну ствар: пар година након премијере опере *Aida*, 1871, између Египта и Етиопије поново избија сукоб. (Француско-пруски рат у Европи бесни, Париз је бомбардован и наручени костими и сценографија не могу да стигну у Каиро на премијеру.) Египат и Етиопија и данас познају сукоб. Ето чему служи уметност, између осталог, да видимо како приватни сукоби нарастају до крвавих ратова.

Ово је прича и о рату две принцезе, два краља, два првосвештеника, две елите где је обичан човек сабијен између две сукобљене стране. Ти сукоби су врло смислени, и те како можемо да пратимо шему хушкања на рат. Верди у свом опусу посебно анализира анатомију хушкања на рат. У *Aida*, *Дон Карлосу* или пре свега у *Трубадуру*, Верди нас води од микрокосмоса личних интереса две супротстављене елите, па до тачке у којој сукоб не нарасте на ниво две зарађене заједнице.

Која је то тачка од које смо спремни да уђемо у сукоб, да бисмо одбацили мизерије сопственог живота? То је велика катарзична промена која је само бекство од очајања. У том смислу, морамо да се увек као заједница боримо против против очајања и бесмисла. Колективно очајање је страшна ствар и води заједницу у суноврат. Заједничка енергија, то моћно уједињење у једној мисли један је од феномена древне египатске религије. То је снага која подиже камене блокове и гради пирамиду, или снага која све претвара у пепео. /.../

Управо у Вердијевим операма сам осетио прво право, истинско уверење да постоји други свет, да је смрт, овде на земљи, тренутна. Можда управо први пут у дуету Аиде и Радамеса. Они су доведени у ситуације крајњег прогањања - њихове породице, њихове касте, њихови народи, а пре свега моћници којима су се замерили. За њих, физички, на земљи, више нема шансе за егзистенцију. Само патња, гора од ропства и од смрти. Надам се да ће до сваког, ко гледа нашу поставку, допрети та прича и да ће му бити астралаб на мрачном ноћном путовању кроз узбуркано море живота. Верди је јасно рекао у својим писмима да је хтео да Радамес буде ентузијаста. Његов ентузијазам гледамо кроз три сата представе, он вуче целу причу, све ликове, хор Етиопљана, Египћана, хор робова, вуче велике камене сфинге. Међутим, у финалној сцени гледамо како успевају да сломе његов, до тада, несаломиви ентузијазам. Гледамо како затварају Радамеса живог у гробницу. Верди воли да смешта своје ликове у просторе патње и кошмара: у гробнице, на стратишта, у масовне гробнице, али томе увек контрастира снагу љубави и личности о којима говори. Аида и Радамес су живи затворени испод олтара гневног бога, док негде горе, с оне стране камене плоче, победници певају погребне напеве. Тада Радамес први пут изговара „ја не могу“, „ја сам сломљен“. Лепота љубави је у томе што Аида, која је и сама жртва, има снаге да свог вољеног убеди да нису губитници већ победници. Они су ти који су слободни, иако су затворени у гробницу, док су они који су с друге стране камена, који су горе, али без љубави, заправо живи у гробу. Упркос најстрашним животним околностима, у њиховом финалном дуету чујемо истинско осећање среће, почетак радости и финалног растерећења - Аида и Радамес одлазе загрљени у светлост. Захваљујући Вердију и опери, ми у то заиста и верујемо.

Александар НИКОЛИЋ

Небојша Бабић,
Рикардо Цанелато и
Игор Ксионжик

Амнерис: „А у њихове руке ја га сама гурнух!
Сад те кунем, гнусна љубоморо, јер си његову смрт и
вечни јад моме срцу донела!“

Вишња Радосав

Данијела Јовановић
фото: Владимир Величковић

**Вишња Радосав, Соња Шарић,
Небојша Бабић и Рикардо Цанелато**
генерална проба, Петроварадинска тврђава

Амонасро: „Данас судба за нас беше кобна,
ал' сутра може снаћи то исто вас.“

Жељко Р. Андрић
генерална проба, Петроварадинска тврђава

АИДА у СНП-у

Прво извођење: 12. XI 1955. Режија Јосип Кулунџић, к. г., диригент Гаetano Чила / Даворин Жупанић, сценограф Владимир Маренић, к. г., костимограф Стана Јатић, кореограф Марина Олењина. Улоге: *Краљ* - Рудолф Немет / Иван Кнежевић / Викентије Нецков, *Амнерис* - Мирјана Врчевић / Нада Крушлик / Јулијана Мартиновић / Рожа Дели / Августа Јаначке / Милица Миладиновић / Екатарина Вилковици / Ана Иванишевић, *Аида* – Матија Скендеровић / Данка Фирфова / Гејна Вагнер / Злата Ћипико / Глорија Линд / Антонина Ковацекa / Мартина Аројо / Мира Штор, *Рагамес* - Озрен Бингулац / Александар Маринковић / Леонид Белон / Луиђи Отолини / Пјетро Галаретл / Атилио Планиншек, *Рамфис* - Мирко Хаднађев / Иван Кнежевић / Викентије Нецков / Пашко Дупланчић, *Амонасро* - Драгутин Дуић / Јован Стефановић-Курсула / М. Радовић / Димитри Мариновски... Изведено 40 пута, 19.000 гледалаца. Гостовано је у Зрењанину, Сомбору (1959) и у Нишу (1960). Обнова: 19. I 1964.

Премијера: 7. X 1969. Режија Серж Вафијадис, к. г., диригент Младен Јагушт / Богдан Бабић, сценограф Стеван Максимовић, костимограф Стана Јатић, кореограф Борис Тонин. *Краљ* - Рудолф Немет, *Амнерис* - Олга Милошевић / Бисерка Цвејић / Милица Миладиновић / Ђурђевка Чакаревић, *Аида* - Марија Алпар Тунтев / Матија Скендеровић / Милка Стојановић / Радмила Бакочевић, *Рагамес* - Владан Цвејић / Зураб Анџапаридзе, *Рамфис* - Светозар Дракулић, *Амонасро* - Димитри Мариновски... Изведено 16 пута, 6255 гледалаца. Гостовано је у Панчеву (1969) и у Суботици (1970. и 1972).

Премијера: 5. X 1982. Режија Серж Вафијадис к. г., диригент Имре Топлак, сценограф Борис Максимовић, костимограф Стана Јатић к. г., кореограф Лидија Пилипенко. *Краљ* - Бранислав Јатић / Бојан Кнежевић, *Амнерис* - Златомира Николова / Анастасија Мухић / Маргит Томик / Елена Обрасцова / Мирна Пећиле / Људмила Нам, *Аида* - Вера Ковач Виткаи / Љиљана Молнар Талајић / Наталија Троицкаја, *Рагамес* - Шиме Мардешић / Стојан Стојанов / Владимир Тодоров / Владислав Пјавко, *Рамфис* - Светозар Дракулић / Бранислав Јатић, *Амонасро* - Октав Енигареску / Миодраг Милановић / Борислав Александров / Стојан Попов... Изведено 17 пута, 13.436 гледалаца. Гостовано је у Београду (1985).

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
Уј Опера / АЛЕКСАНДАР СТАНКОВ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Обликовање / КУЋА ЧУВАРКУЋА, Нови Сад
Графички уредник / ЂОРЂЕ ЛАБАТ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ФУТУРА д.о.о. Нови Сад
Тираж 500

161. сезона 2021/2022.

www.snp.org.rs

